

Arrest

nr. 207 866 van 20 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. OGUMULA en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u een Koerd afkomstig uit Golan (Bokan, West Azerbeidzjan, Iran). U bent Iraans staatsburger. U beweert geboren te zijn op 1.9.1380 (Perzische tijdrekening, komt overeen met 22 november 2001). Drie à vier maanden voor uw aankomst in België werd u toen u uw vader verving bij zijn smokkelpraktijken aan de Iraans-Iraakse grens door uw oom A. (...) verwittigd dat u niet naar huis mocht terugkeren. Uw oom vertelde dat uw ouders, broer en zus door de autoriteiten waren aangehouden en meegenomen en dat de vijanden van uw vader vermoedelijk uw vader bij de Sepah é

Pasdarán (Revolutionaire Garde) hadden aangegeven. Uw oom verwees hiermee naar het conflict tussen uw vader en A. Z. (...), een dorpsgenoot die eveneens smokkelde en met wie uw vader een ruzie omtrent geld had. In opdracht van uw oom bracht O. (...), degene die de smokkel had georganiseerd, u via Zaleh (Irak) naar Qaladzie (Irak) waar u twee maanden in het huis van O. (...) verbleef. Na tien à twaalf dagen belde A. (...) u voor het eerst terug op. Hij liet weten dat uw vader politiek actief was voor de "Democratische Partij" en dat er badges op naam van iedereen van het gezin in beslag waren genomen. U vroeg naar verdere details, maar uw oom ging hier niet op in. Vanuit Qaladzie wist u O. (...) te overtuigen om zelf twee à drie keer uw oom te bellen. Na een maand vertelde uw oom dat hij contact heeft gehad met uw moeder die nog in de gevangenis zit. Uw moeder wist niet wat er verder zou gebeuren en zei dat u zorg voor uzelf diende te dragen. Vanuit Qaladzie reisde u uiteindelijk verder naar Turkije vanwaar u ongeveer een maand later via voor u onbekende landen naar België vloog waar u in het bezit van een vervalst Grieks paspoort door de luchthavenautoriteiten werd aangehouden op 16 juni 2018. U verzocht diezelfde dag om internationale bescherming. Vanuit België had u nog enkele keren contact met uw oom die u vertelde dat uw problemen ernstiger zijn geworden doordat u het land had verlaten. Uw oom denkt tevens dat uw vader de doodstraf zal krijgen. U vroeg uw oom tevergeefs naar verdere details. U bent in het bezit van een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje) en een kopie van een oproepingsbrief volgens dewelke u zich op 15.1.1397 (4 april 2018) dient te melden bij de rechtbank.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent (Federale overheidsdienst Justitie, ref. 6/MIN/2018/42115, d.d.22 juni 2018). Dat u op 22 november 2001 (1.9.1380) geboren zou zijn (CGVS I, p. 2 en CGVS II, p. 2), blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 19 juni 2018 bepaalde immers dat u ouder was dan 18 jaar en schatte uw leeftijd op 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. U legde ter ondersteuning van uw beweerde leeftijd een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje) neer. Hieruit blijkt evenwel dat u op 28.3.1380 (18 juni 2001) geboren bent. U meldde dit ook spontaan wanneer u bij uw tweede persoonlijk onderhoud nogmaals werd gevraagd naar uw geboortedatum. U legde uit dat uw vader dit had gedaan in functie van uw inschrijving op school later (CGVS II, p. 2). Het is echter opvallend dat u bij uw eerste onderhoud hier geen enkele melding van maakt: toen u toen gevraagd werd naar bewijzen van uw geboortedatum op 1.9.1380 (22 november 2001), wees u op uw shenasnameh zonder daarbij evenwel aan te geven dat daar een andere geboortedatum in vermeld staat (CGVS I, p. 2). Tot slot stelde u bij uw eerste persoonlijk onderhoud zonder aarzeling dat uw oom uw shenasnameh bij u thuis was gaan halen (CGVS I, p. 6), terwijl u zich bij uw tweede onderhoud, wanneer gevraagd werd hoe uw oom aan uw shenasnameh was geraakt, luidop afvroeg hoe u dat kan weten en dat uw oom het misschien thuis was gaan halen (CGVS II, p. 3). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen stelde u nog steeds zeker te zijn dat uw oom uw shenasnameh bij u thuis ging halen, maar dat u niet weet hoe (CGVS II, p. 3). Uw plotse wijziging in uw verklaringen volstaat niet om het vastgestelde verschil te verklaren. Voorgaande vaststellingen brengen uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang.

Er dient verder gewezen te worden op meerdere tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen waardoor er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw relaas.

Zo verklaarde u bij uw tweede persoonlijk onderhoud dat de Pasdarán en de Nirouye Entezami in militair uniform uw ouders hebben gearresteerd (CGVS II, p. 8), terwijl u bij uw eerste onderhoud stelde dat uw oom van uw moeder vernomen had dat de agenten van de drie diensten die betrokken waren bij de

inval niet in uniform gekleed waren (CGVS I, p. 11). Hiermee geconfronteerd beweerde u verklaard te hebben dat sommigen in burger waren en anderen in uniform en wees u op een fout die op de Dienst Vreemdelingenzaken werd begaan bij het noteren van uw religie (CGVS II, p. 12). Het louter ontkennen van uw verklaringen is onvoldoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren. Wat betreft uw verwijzing naar de Dienst Vreemdelingenzaken moet opgemerkt worden dat uw onderhoud toen met een Kurmanji-tolk werd afgenomen, terwijl u voor het Commissariaat-generaal steeds door een Sorani-tolk werd bijgestaan. Vervolgens stelde u bij uw tweede persoonlijk onderhoud niet te weten hoe uw oom A. (...) wist dat er badges bij de inval in beslag waren genomen (CGVS II, p. 7). Bij uw eerste onderhoud legde u, wanneer u hiernaar gevraagd werd, echter uit dat uw oom contact heeft gehad met uw moeder (CGVS I, p. 6). Bij confrontatie stelde u dat u niet steeds dezelfde woorden kan gebruiken (CGVS II, p. 12), wat vanzelfsprekend niet kan weerhouden worden om inhoudelijke tegenstrijdigheden te verklaren. Waar u bij uw eerste persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal aangaf dat uw moeder aan uw oom had laten weten dat er drie diensten in burger hen hadden gearresteerd (CGVS I, p. 11) en dat er badges in beslag waren genomen (CGVS I, p. 6), beweerde u bij uw tweede onderhoud dat uw moeder aan uw oom had gezegd niet te weten wat er verder zou gebeuren en dat u zorg voor uzelf diende te dragen. Verder heeft ze niets gezegd. Gevraagd of ze nog heeft gesproken over de inval zelf, stelde u – weinig overtuigend – dat niet meer te weten (CGVS II, p. 9). Na confrontatie kwam u niet verder dan te stellen niet meer te weten of u dat eerder wel verteld heeft (CGVS II, p. 12). Verder beweerde u bij uw tweede persoonlijk onderhoud dat u nadat u door uw oom A. (...) aan de grens op de hoogte was gebracht van de inval en arrestatie, u uw oom A. (...) pas terug hoorde toen u 10 à 12 dagen in Qaladzie was (CGVS II, p. 7). Bij uw eerste persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u onderweg van de grens naar Qaladzie uw oom ook in Zaleh hebt gehoord en dat, eens u een paar uur bij O. (...) in Qaladzie was, u uw oom hoorde (CGVS I, p. 5 en p. 7-8). Bij confrontatie ontkende u louter uw eerder afgelegde verklaringen (CGVS II, p. 12). Waar u bij uw tweede onderhoud aangaf dat u vanuit Qaladzie 2 à 3 keer met uw oom kon bellen (CGVS II, p. 7), stelde u bij uw eerste onderhoud dat u slechts 1 keer vanuit Qaladzie contact had met uw oom (CGVS I, p. 8). Waar u tot slot aanvankelijk sprak over arrestatiebevelen tegen jullie allemaal (CGVS I, p. 3 en p. 11), opperde u bij uw tweede onderhoud dat er geen arrestatiebevelen tegen uw ouders waren uitgevaardigd (CGVS II, p. 10). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen ontkende u uw laatste verklaringen en beweerde u gezegd te hebben dat u niet weet of er dergelijke arrestatiebevelen zijn (CGVS II, p. 12). Gelet op uw duidelijke verklaringen kan deze uitleg niet weerhouden worden.

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw relaas.

De door u ingediende oproepingsbrief volstaat niet om uw geloofwaardigheid te herstellen. Vooreerst betreft het louter een kopie waarvan de authenticiteit niet kan nagegaan worden. Verder kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend indien ze ondersteund worden door geloofwaardige, coherente verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien kent u de inhoud van het document niet. Hoewel het een oproeping is om voor de rechtbank te verschijnen noemt u het een 'veroordelingsdocument' (sic). Aangezien u analfabeet bent kan u het document niet lezen. Het is evenwel opvallend dat u niet aan uw Farsi-talige vriend in het opvangcentrum gevraagd heeft om u het document voor te lezen. Hiermee geconfronteerd stelde u dat de man u niet begreep en dat u het niet uitgelegd kreeg (CGVS II, p. 10). Deze uitleg weet niet te overtuigen aangezien u er wel in geslaagd bent om aan de man uit te leggen waar in Iran uw oom gevonden kan worden opdat hij in contact kan treden met u (CGVS II, p. 3). Bovendien heeft u ook nagelaten om via uw advocaat in België iemand te regelen die u de inhoud van het document kon voorlezen (CGVS II, p. 10).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève).

Na een korte theoretische uiteenzetting betoogt verzoeker als volgt:

“In casu, blijkt ontegensprekelijk uit de voorgaande en de bespreking hierna dat de voorwaarden voldaan zijn om als vluchteling herkend te worden in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De vrees voor zijn leven wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoeker. Deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico gearresteerd worden door de Iraanse autoriteiten, zijnde de Revolutionaire Garde van Iran, wegens de activiteiten van zijn ouders.

Het volstaat dat verzoeker het bestaan van objectieve feiten aanwijzen die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. Uit een bloemlezing van zijn gehoorverslag in het administratieve dossier stelt Uw Raad vast dat verzoeker gegrond vrees voor vervolging in Iran heeft.

Zo heeft verzoeker tijdens zijn verhoor aannemelijk gemaakt dat hij in Iran persoonlijk werd vervolgd omwille van de activiteiten van zijn ouders.

In het licht van het gevaar gearresteerd te worden, had verzoeker geen ander keuze dan zijn land van herkomst te verlaten.

Verzoeker is van mening dat zijn vrees voor vervolging wegens de activiteiten van zijn ouders aannemelijk is en dat hij internationale bescherming nodig heeft in de zin van de Conventie van Genève en de Vreemdelingenwet, aangezien hij effectief door Revolutionaire Garde van Iran wordt vervolgd.

Dienvolgens is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing schuldig gemaakt heeft aan de schending van voormelde normen wegens de weigering van internationale bescherming aan verzoeker te verlenen.

Indienen Uw Raad van mening zou zijn dat de motivering van de bestreden beslissing vanuit de invalshoek van Iran conform is aan de vigerende normen, is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing eveneens schuldig gemaakt heeft aan de schending van de hierna vermelde normen.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Na een korte theoretische uiteenzetting betoogt verzoeker als volgt:

“In casu, heeft de Commissaris-generaal de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van de asielaanvraag zich beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen.

Het is duidelijk dat de Commissaris-generaal de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen.

Verzoeker verloopt de argumenten van de bestreden beslissing die hierna worden weerlegd.

Ten eerste weigert de bestreden beslissing de aanvraag van verzoeker voor internationaal bescherming omwille van het feit dat geen geloof aan de leeftijd van verzoeker kan geachte worden.

Volgens de bestreden beslissing "vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst

Voogdij, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent (Federale overheidsdienst Justitie, ref. 6/MIN/2018/42115, d.d. 22 juni 2018. Dat u op 22 november 2001 (1.9.1980) geboren zou zijn blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 19 juli 2018 bepaalde immers dat u ouder was dan 18 jaar en schaaakte uw leeftijd op 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar".

Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat de beslissing van de dienst voogdij waarvan sprake in de bestreden beslissing niet definitieve is. Dit houdt in dat de beslissing nog steeds aanvechtbaar is en dat tot op heden de beroepstermijn lopende is.

Dan is voor verzoeker onduidelijk waarom het CGVS de aanvraag voor internationaal bescherming weigert op grond van een beslissing omtrent zijn leeftijd terwijl de betreffende beslissing niet definitieve is en dat de beroepstermijn lopende is.

De bestreden beslissing motiveert niet waarom de betreffende beslissing van de dienst voogdij, die op heden niet definitieve is, een grondslag voor de weigering van een aanvraag voor internationale bescherming vormt.

Meer nog heeft verzoeker tijdens de behandeling van zijn aanvraag voor internationale bescherming het bewijs van zijn leeftijd neergelegd, zijnde zijn shenasnameh, alwaar duidelijk te lezen is dat verzoeker in het jaar 22 november 2001 werd geboren. De authenticiteit van deze shenasnameh wordt door de bestreden beslissing niet in vraag gesteld.

Zolang de beslissing omtrent zijn leeftijd niet definitieve is, deze beslissing voor de Raad van State nog steeds aanvechtbaar is en de authenticiteit van zijn shenasnameh niet betwist is, kan de beslissing van de dienst voogdij geen grondslag voor de motivering van de bestreden beslissing van het CGVS vormen.

Dienvolgens is de bestreden beslissing in strijd met de materiele motiveringsplicht.

Ten tweede, is de bestreden beslissing volledig ten onrecht van mening dat de verklaring van verzoeker tegenstrijdig is omtrent de vraag, ja of nee de Pasdaran en de Nirouye Entezanmi, ten tijde van de arrestatie van zijn ouders in uniform waren.

Volgens de bestreden beslissing "zo verklaarde u bij uw tweede persoonlijk onderhoud dat de Pasdaran en de Nirouye Entezanmi in militaire uniform uw ouders hebben gearresteerd terwijl u bij uw eerste onderhoud stelde dat uw oom van uw moeder vernomen had dat de agenten van de drie diensten die betrokken waren bij de inval niet in uniform gekleed waren. Hiermee geconfronteerd beweerde u verklaard te hebben dat sommigen in burger waren en anderen in uniform en wees u op een fout die op de dienst Vreemdelingenzaken werd begaan bij het noteren van uw religie. Het louter ontkennen van uw verklaringen is onvoldoende om de vastgesteld tegenstrijdigheid te verklaren".

Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat hij nergens ontkent heeft dat de Pasdaran en de Nirouye Entezami in uniform waren. Hij verklaarde dat volgens de informatie die hij via zijn oom gekregen heeft sommige leden van deze diensten, ten tijde van de arrestatie van zijn ouders, in militaire uniform waren en sommige niet. Er is geen element van ontkenning in zijn verklaring. Er is evenmin een tegenstrijdig verklaring.

Meer nog, de informatie omtrent de arrestatie van zijn ouders, heeft verzoeker van zijn moeder via zijn oom gekregen. Verzoeker heeft geen rechtstreekse informatie van zijn moeder die, ten tijde van de arrestatie aanwezig was.

Gezien de afwezigheid van een tegenstrijdig verklaring, is voor verzoeker onduidelijk waarom de bestreden beslissing de aanvraag voor internationale bescherming weigert op grond van de bewering dat verzoeker zijn eigen verklaring ontkent.

Meer nog stelt verzoeker vast dat hij gehoord werd in een taal die hij niet voor gekozen heeft, wat ook een ernstig verwarring kan veroorzaken in de verschillende persoonlijk onderhouds in het kader van zijn aanvraag voor internationale bescherming.

Tenslotte is het totaal verstandig en aanvaardbaar dat verzoeker, gezien zijn zeer jonge leeftijd en analfabeet, hetzelfde worden tijdens zijn gehoor niet kan gebruiken. Het is onmogelijk voor een

asielzoeker van zijn leeftijd woorden per woorden in de verschillende persoonlijk onderhouden weer te geven.

Dienvolgens is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht.

Ten derde is de bestreden beslissing van mening dat de neergelegde oproepingsbrief niet volstaat om de geloofwaardigheid van de verklaring van verzoeker te herstellen, dit omdat het hier om een kopie gaat en dat verzoeker de inhoud van deze brief niet kent.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing de inhoud van de neergelegde oproepingsbrief niet betwist. Het feit dat het hier om een kopie gaat, doet geen afbreuk aan de inhoud ervan, zijnde dat verzoeker door de Iraanse autoriteiten wordt gezocht, wat door het CGVS niet wordt betwist. Meer nog, dat verzoeker een analfabeet is wordt evenmin betwist. In die zin is het voor verzoeker onduidelijk waarom de bestreden beslissing van hem wordt verwacht dat hij de inhoud van deze brief moet kennen als hij niet kan lezen?

Ten vierde, stelt verzoeker vast dat zijn aanvraag in het kader van de subsidiaire bescherming door de bestreden beslissing niet wordt onderzocht. De aanvraag voor subsidiaire bescherming wordt geweigerd zonder motivering waarom verzoeker niet in aanmerking voor een subsidiaire bescherming komt.

Verzoeker stelt vast dat de motieven tot weigering van de subsidiaire bescherming niet op eenvoudige wijze kunnen gelezen worden aangezien voor verzoeker onduidelijk is op grond van welke objectief element - feitelijke gegevens - de weigering van de subsidiaire bescherming werd genomen, aangezien de weigering van de subsidiaire bescherming niet wordt gemotiveerd.

Dienvolgens is de voornaamste doelstelling van de formele en materiële motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, niet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Hierdoor schendt de bestreden beslissing eveneens de formele en materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas, nu er (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde geboortedatum, er (ii) meerdere tegenstrijdigheden zijn in zijn opeenvolgende verklaringen en (iii) de door hem ingediende oproepingsbrief niet volstaat om zijn geloofwaardigheid te herstellen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker herhaalt in het eerste middel beknopt zijn relaas, met name dat hij wegens de activiteiten van zijn ouders het risico loopt gearresteerd te worden door de Revolutionaire Garde van Iran.

Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal evenwel slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Zo kan er vooreerst geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker opgegeven geboortedatum. Verzoeker verklaarde op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geboren te zijn op 1.9.1380 (22 november 2001) (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van 27 juli 2018, p. 2, en stuk 13, Notities van het persoonlijk onderhoud van 6 juli 2018, p. 2). Dit stemt niet enkel niet overeen met een leeftijdsonderzoek dat op vraag van de dienst Voogdij werd uitgevoerd op 19 juni 2018 – hieruit bleek dat verzoeker op dat ogenblik ouder was dan 18 jaar en meer bepaald een geschatte leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar –, doch ook met een door verzoeker neergelegde kopie van zijn “shenasnameh” (geboorteboekje), waaruit blijkt dat verzoeker op 28.3.1380 (18 juni 2001) geboren is. Hoewel verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS spontaan meldde dat zijn opgegeven geboortedatum niet overeenstemt met de geboortedatum op zijn “shenasnameh” en verklaarde dat zijn vader dit had gedaan in functie van zijn inschrijving op school later (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van 27 juli 2018, p. 2), merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat het opvallend is dat verzoeker hiervan geen enkele melding had gemaakt bij zijn eerste onderhoud op het CGVS en dat verzoeker, tijdens dat onderhoud gevraagd naar bewijzen van zijn geboortedatum, wees op zijn “shenasnameh” zonder daarbij aan te geven dat daar een andere geboortedatum in vermeld staat (adm. doss., stuk 13, Notities van het persoonlijk onderhoud van 6 juli 2018, p. 2). Bovendien stelde verzoeker

bij zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS zonder aarzeling dat zijn oom zijn "shenasnameh" bij hem thuis was gaan halen (adm. doss., stuk 13, Notities van het persoonlijk onderhoud van 6 juli 2018, p. 6), terwijl hij zich bij zijn tweede onderhoud, wanneer hem gevraagd werd hoe zijn oom aan zijn "shenasnameh" was geraakt, luidop afvroeg hoe hij dat kan weten en dat zijn oom het misschien thuis was gaan halen (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van 27 juli 2018, p. 3). Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen stelde verzoeker nog steeds zeker te zijn dat zijn oom zijn "shenasnameh" bij hem thuis ging halen, maar dat hij niet weet hoe (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van 27 juli 2018, p. 3). De commissaris-generaal oordeelt terecht dat verzoekers plotse wijziging in zijn verklaringen niet volstaat om het vastgestelde verschil te verklaren.

Waar verzoeker in het tweede middel laat gelden dat de beslissing van de dienst Voogdij waarvan in de bestreden beslissing sprake is nog niet definitief is, gaat hij eraan voorbij dat bestuurlijke beslissingen bekleed zijn met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901) en dat de loutere omstandigheid dat tegen een dergelijke beslissing nog een beroep kan worden ingesteld op zich niet impliceert dat deze beslissing onwettig is. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de dienst Voogdij van 22 juni 2018 en het leeftijdsonderzoek dat naar aanleiding van deze beslissing werd uitgevoerd. Waar verzoeker in hetzelfde middel nog wijst op zijn "shenasnameh" die hij op het CGVS had neergelegd, wordt er op gewezen dat de geboortedatum die hierop voorkomt verschilt van de door verzoeker opgegeven geboortedatum en dat verzoeker hiervoor geen afdoende verklaring aanreikt.

De voorgaande vaststellingen brengen dan ook verzoekers algemene geloofwaardigheid in het gedrang. Daarbij komt dat er meerdere tegenstrijdigheden kunnen worden vastgesteld in de opeenvolgende verklaringen die verzoeker aflegde op het CGVS:

"Zo verklaarde u bij uw tweede persoonlijk onderhoud dat de Pasdaran en de Nirouye Entezami in militair uniform uw ouders hebben gearresteerd (CGVS II, p. 8), terwijl u bij uw eerste onderhoud stelde dat uw oom van uw moeder vernomen had dat de agenten van de drie diensten die betrokken waren bij de inval niet in uniform gekleed waren (CGVS I, p. 11). Hiermee geconfronteerd beweerde u verklaard te hebben dat sommigen in burger waren en anderen in uniform en wees u op een fout die op de Dienst Vreemdelingenzaken werd begaan bij het noteren van uw religie (CGVS II, p. 12). Het louter ontkennen van uw verklaringen is onvoldoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren. Wat betreft uw verwijzing naar de Dienst Vreemdelingenzaken moet opgemerkt worden dat uw onderhoud toen met een Kurmanji-tolk werd afgenomen, terwijl u voor het Commissariaat-generaal steeds door een Sorani-tolk werd bijgestaan. Vervolgens stelde u bij uw tweede persoonlijk onderhoud niet te weten hoe uw oom A. (...) wist dat er badges bij de inval in beslag waren genomen (CGVS II, p. 7). Bij uw eerste onderhoud legde u, wanneer u hiernaar gevraagd werd, echter uit dat uw oom contact heeft gehad met uw moeder (CGVS I, p. 6). Bij confrontatie stelde u dat u niet steeds dezelfde woorden kan gebruiken (CGVS II, p. 12), wat vanzelfsprekend niet kan weerhouden worden om inhoudelijke tegenstrijdigheden te verklaren. Waar u bij uw eerste persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal aangaf dat uw moeder aan uw oom had laten weten dat er drie diensten in burger hen hadden gearresteerd (CGVS I, p. 11) en dat er badges in beslag waren genomen (CGVS I, p. 6), beweerde u bij uw tweede onderhoud dat uw moeder aan uw oom had gezegd niet te weten wat er verder zou gebeuren en dat u zorg voor uzelf diende te dragen. Verder heeft ze niets gezegd. Gevraagd of ze nog heeft gesproken over de inval zelf, stelde u – weinig overtuigend – dat niet meer te weten (CGVS II, p. 9). Na confrontatie kwam u niet verder dan te stellen niet meer te weten of u dat eerder wel verteld heeft (CGVS II, p. 12). Verder beweerde u bij uw tweede persoonlijk onderhoud dat u nadat u door uw oom A. (...) aan de grens op de hoogte was gebracht van de inval en arrestatie, u uw oom A. (...) pas terug hoorde toen u 10 à 12 dagen in Qaladzie was (CGVS II, p. 7). Bij uw eerste persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u onderweg van de grens naar Qaladzie uw oom ook in Zaleh hebt gehoord en dat, eens u een paar uur bij O. (...) in Qaladzie was, u uw oom hoorde (CGVS I, p. 5 en p. 7-8). Bij confrontatie ontkende u louter uw eerder afgelegde verklaringen (CGVS II, p. 12). Waar u bij uw tweede onderhoud aangaf dat u vanuit Qaladzie 2 à 3 keer met uw oom kon bellen (CGVS II, p. 7), stelde u bij uw eerste onderhoud dat u slechts 1 keer vanuit Qaladzie contact had met uw oom (CGVS I, p. 8). Waar u tot slot aanvankelijk sprak over arrestatiebevelen tegen jullie allemaal (CGVS I, p. 3 en p. 11), opperde u bij uw tweede onderhoud dat er geen arrestatiebevelen tegen uw ouders waren uitgevaardigd (CGVS II, p. 10). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen ontkende u uw laatste verklaringen en beweerde u gezegd te hebben dat u niet weet of er dergelijke arrestatiebevelen zijn (CGVS II, p. 12). Gelet op uw duidelijke verklaringen kan deze uitleg niet weerhouden worden."

Verzoeker gaat enkel in op de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheid inzake zijn opeenvolgende verklaringen over de vraag of de Pasdaran en de Nirouye Entezami in militair uniform waren toen zij zijn

ouders hebben gearresteerd. De overige vaststellingen laat hij ongemoeid. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden bijgevolg door de Raad overgenomen.

Wat betreft verzoekers grief in het tweede middel dat hij nergens ontkent zou hebben dat de Pasdaran en de Nirouye Entezami in uniform waren, wordt er op gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd wat zijn moeder zoal aan zijn oom verteld had, antwoordde: "*Dat ze gearresteerd waren door die drie diensten en dat ze niet in uniform waren, dat is het*" (adm. doss., stuk 13, Notities van het persoonlijk onderhoud van 6 juli 2018, p. 11). De drie diensten waarvan sprake is, betreffen "*Ettelaat, pasdaran en niryoue*" (adm. doss., stuk 13, Notities van het persoonlijk onderhoud van 6 juli 2018, p. 10). Aldus blijkt dat verzoeker op dit punt wel degelijk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. De omstandigheid dat verzoeker de informatie over de arrestatie van zijn ouders niet rechtstreeks van zijn moeder, maar via zijn oom, heeft gekregen, doet hieraan geen afbreuk.

In de mate dat verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden wijt aan de omstandigheid dat hij gehoord werd in een taal waarvoor hij niet gekozen heeft, wordt er op gewezen dat indien hij problemen met tolken of taal heeft ondervonden, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 6 juli 2018 verklaarde de Sorani tolk te begrijpen (adm. doss., stuk 13, Notities van het persoonlijk onderhoud van 6 juli 2018, p. 3) en dat verzoeker ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS dat op 27 juli 2018 plaatsvond op geen enkel moment enige opmerking gemaakt heeft van eventuele tolken- of taalproblemen (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van 27 juli 2018). Verzoeker duidt in zijn verzoekschrift overigens op geen enkele wijze aan op welk punt het gehoor op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven. Het is aan verzoeker om *in concreto* aan te wijzen wat er mogelijks verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad.

Waar verzoeker in het tweede middel nog de nadruk legt op zijn analfabetisme, wordt er op gewezen dat een desgevallend gebrek aan scholing niet kan verklaren dat hij de hierboven aangehaalde tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. De Raad wijst er in dit verband op dat ongeletterdheid de verstandelijke vermogens niet aantast en dat verzoeker geenszins aantoonbaar dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om eenvoudige vragen betreffende de gebeurtenissen die tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst hebben geleid op een coherente wijze te beantwoorden. Hierbij is, in tegenstelling tot wat hij lijkt voor te houden, niet vereist dat verzoeker in de opeenvolgende persoonlijke onderhouds zittingen zijn verklaringen woord per woord op identieke wijze weergeeft.

Ten slotte is ook de Raad van oordeel dat de door verzoeker ingediende oproepingsbrief niet volstaat om verzoekers geloofwaardigheid te herstellen. Vooreerst betreft het louter een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Aangezien aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (*cf.* RvS 25 juni 2004, nr. 133.135), toont dit document niet aan dat verzoeker door de Iraanse autoriteiten wordt gezocht. Voorts hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, en kunnen zij de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen niet herstellen. Te dezen is het bovendien weinig geloofwaardig dat verzoeker zijn relaas tracht te staven aan de hand van een oproepingsbrief waarvan hij zelf de inhoud niet kent. Hoewel het een oproeping betreft om voor de rechtbank te verschijnen, noemt verzoeker het een "*veroordelingsdocument*". Verzoeker tracht dit te verklaren door zijn analfabetisme, doch dit neemt niet weg dat hij aan zijn Farsi sprekende vriend in het opvangcentrum kon vragen om het document voor te lezen of dat hij aan zijn advocaat kon vragen om ervoor te zorgen dat iemand in België hem de inhoud van het document kon voorlezen. Verzoeker biedt geen afdoende verklaring waarom hij dit heeft nagelaten. Hij verklaarde op het CGVS weliswaar dat zijn Farsi sprekende vriend in het opvangcentrum hem niet begreep en dat hij het niet uitgelegd kreeg (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van 27 juli 2018, p. 10), doch deze uitleg kan ook de Raad niet overtuigen, nu verzoeker er wel in geslaagd was om aan de man uit te leggen waar in Iran zijn oom gevonden kon worden opdat deze met hem in contact kon treden (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van 27 juli 2018, p. 3).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aannemelijk gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Iran zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Iran actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN